

Colțul Academiei Îngerașilor

Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor." Matei (18: 3,4)

Cred că, dascălii (în mod special cei care lucrează cu acei copii mici asupra cărora adulții nu au reușit încă să-și pună amprenta) dar și toți cei care se ocupă de copii (asistenți medicali, sociali, etc) au un privilegiu extraordinar dat de Dumnezeu de a încerca să pună în practică aceste versete, pentru că au modelul în față lor. Nu sunt nici teolog, nici învățător de școală biblică, nici cercetător în tainele Bibliei și nici sfătuitor. Sunt un simplu dascăl care caută doar să expună câte ceva va din ceea ce a trăit și practicat.

În cei 27 de ani de muncă la catedră, am învățat multe despre și de la copii. Pe unele, am reușit să le pun în aplicare în viața mea, pe altele, spre rușinea mea, nu. Ultimii ani, ani în care Dumnezeu a hotărât să se îndure de mine (chiar lovindu-mă la nevoie) și să-mi dea înțelepciunea de a practica ceea ce știam așa de bine teoretic (se știe că, toți care frecventăm cu regularitate biserica, suntem foarte buni teoreticieni) m-au făcut să fiu foarte atentă la cuvintele Domnului Isus. Vorbele Lui nu au fost niciodată spuse la întâmplare. M-am gândit: "Ce au copiii și nu am eu?" Biblia afirmă: **"În păcat m-a zămislit mama mea...Căci toți au păcătuit..."** (Ps 51:5, Rom.3:23). Nu mint și copiii? Nu se ceartă și ei? Nu sunt și ei egoiști? Nu iau și ei ce nu este al lor? etc. I-am urmărit ani de zile și am observat ce nu au ei și am eu din belșug și de ce în versetele de început Isus vorbește despre smerenie. Copiii nu au mândria bolnăvicioasă, urâtă de Dumnezeu (Iacov 4: 6), din cauza căreia ei nu reușesc să iert, să-mi recunosc minciuna, furtul, vorbirea de rău, etc. dar nici să-i văd pe alții mai presus decât mine. Mi-am studiat viața, m-am uitat și în viața altora și mi-am dat seama că mândria a fost baza celor mai mari eșecuri și căderi. Cum ar fi viața mea dacă nu aș avea mândrie (și nu vorbesc despre mândria de a fi român)? Plină de har, lipsită de rachiună, invidie, ură, etc. și mereu gata să apreciez cel mai neînsemnat gest sau slujire.

Redau doar câteva din multele exemple din care am învățat. Voi folosi litere în locul numelor copiilor, cu toate că exemplele sunt pozitive.

1. Eram în primul meu an la LTB-Academia Îngerașilor și aveam în grupa de la grădiniță 24 de copii cu vârste cuprinse între 2 ani și câteva luni și 6 ani. Eram bolnavă destul de rău, nu aveam îngrijitoare angajată la grădiniță și abia mă țineam pe picioare. O fetiță de 2 ani și câteva luni a mers la toaletă și încerca să se așeze pe capac. Eu am venit în spatele ei, am ridicat-o și am așezat-o. M-am aplecat să îi aranjez pantalonășii și ea mi-a prins fața cu palmele și a zis: "Ești o scumpă și o drăguță! Și bolnavă mă ajuți." **De câte ori am făcut eu un compliment cuiva care și-a făcut doar slujba?**

2. Câțiva copii se agitat în jurul meu să îmi spună câte ceva. O fetiță m-a călcat pe pantof (aveam pantofi noi) și eu am certat-o: "Așa, rupe-mi piciorul și strică-mi pantofii!" și am continuat să ascult vorbăria celorlalți. Deodată, am simțit ceva mișcându-se pe pantof. Fetița era aplecată și-mi curăța cu mânuța pantoful și îmi masa piciorul. Mi-au venit lacrimi în ochi, am ridicat-o, am pupat-o și am zis: "Să nu mai faci niciodată asta!" Ea mi-a spus: "Ba fac, că ți-am făcut rău! Dar nu am vrut!" **De câte ori am încercat eu să repar răul făcut (cu intenție sau fără intenție) sau să vindec rana provocată?**

3. Într-o zi, copiii din clasa mea (a II-a) erau agitați și gălăgioși. La un moment dat, am ridicat vocea la ei și i-am certat destul de rău. S-a făcut liniște deplină și au fost foarte cuminți. După o vreme, le-am spus: "Îmi cer scuze că am ridicat vocea la voi și v-am rău. Îmi pare rău că v-am speriat!" Unul mi-a răspuns imediat: „Lasă, doamna, nu te necăji, că noi oricum nu te-am băgat în seamă!” „Păi, atunci de ce stați așa liniștiți?” El răspunde: "Că așa trebuie, nu de frica ta". Mi-am dat seama că dorea să mă facă să mă simt bine. **De câte ori am încercat eu să-l fac să se simtă bine pe cel care își recunoaște vina?**

4. În pauză, doi colegi se certau și au început să se împingă și să se lovească. I-am chemat în clasă și fiecare îl acuza pe celălalt cât putea de tare. I-am pus în aceeași bancă, pedepsiți să nu mai iasă afară. După o vreme, în timpul orei, cei doi vorbeau. Eu zic: "X, de ce vorbești cu Y? În pauză v-ai bătut și acum iar deranjați? N-ai mai terminat?" Y răspunde: "Nu știa cum să rezolve exercițiul și trebuia să-l ajut (copiii mei sunt învățați să-și ajute colegii). Am uitat că m-a bătut și, oricum, ne-am iertat." **De câte ori reușesc să uit ce mi-au făcut alții și să-i mai și ajut?**

5. Z s-a certat cu W. „Nu vreau acum să o mai iert, că intenționat îmi face lucrurile acestea, spunea Z”. „Știu, zic eu, dar Biblia spune că trebuie să iertăm de 70 de ori câte 7 când ne greșește”. Z zice: "Păi ea nu greșește. Face intenționat asta." Nu aveam argumente, nici timp și am tăcut. Trebuia să ne rugăm și mulți doreau să se roage (ne rugam pentru bolnavi) așa că am zis să se roage toți cei care cred că Dumnezeu le ascultă rugăciunea. La un moment dat, începe să se roage Z. Deodată, se oprește din rugăciune și zice: "Stai să o iert pe W. Că, și dacă-i de vină ea, poate Dumnezeu nu mă ascultă că eu nu o iert și bolnavii o să sufere. Mai bine te iert ca să mă pot ruga". A fost o lecție teribilă pentru mine! **De câte ori m-am gândit eu că Dumnezeu poate nu mă ascultă din pricina nerezolvării situațiilor în care eu am dreptate?**

Mă urmăresc mereu aceste vorbe spuse de Isus:

.....DACĂ NU VĂ VEȚI ÎNTOARCE LA DUMNEZEU ȘI NU VĂ VEȚI FACE CA NIȘTE COPILAȘI, CU NICI UN CHIP NU VEȚI INTRA ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

ÎNVĂȚÂND DE LA COPII

prof.înv.pr. Albu Maria

Biserica Baptistă Maranata Moldova Nouă

"Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului său, noi vom umbla în Numele Domnului, Dumnezeului nostru, totdeauna și în veci de veci!" - Mica 4:5

Buletin inFormativ

Anul VIII, Nr.11– FEBRUARIE 2017
GRATIS

Autoritatea lui Dumnezeu exprimată prin Biblie (Autoritatea Bibliei)

pastor Nelu Popescu

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împliesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iota sau frântură de slova din Lege, înainte să se fi întâmpat toate lucrurile.” (Matei 5:17-18). *„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: Cel neprihănit va trăi prin credință.”* (Romani 1:16-17). *„Toată Scriptura este însușită de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”* (2 Timotei 3:16-17).

Aceste texte vorbesc despre Biblie, despre autoritatea, puterea și importanța ei. Autoritatea, puterea și importanța Bibliei decurg din faptul că Biblia este Cuvântul scris al lui Dumnezeu pentru noi oamenii. Cuvântul lui Dumnezeu a fost mereu negat, pus la îndoială sau răstălmăcit de oameni. **„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat:** (Genesa 3:1b). Diavolul, în Eden, a pus la îndoială și a răstălmăcit **Cuvântul vorbit** al lui Dumnezeu. Mai târziu, sub influența demonică oamenii au pus la îndoială sau răstălmăcit și s-au împotrivit **Cuvântului scris** al lui Dumnezeu-Biblia (Vechiul Testament și Noul Testament). De acelasi tratament a avut parte și Domnul Isus, **Cuvântul întrupat** al lui Dumnezeu. Despre o asemenea atitudine față de Dumnezeu și Cuvântul Său, din partea oamenilor, suntem avertizați în Noul Testament. **„Să știți că în vremurile din urmă vor fi vremuri grele...oamenii...se împotrivesc adevărului, ca unii cari sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.”** (2Timotei 3:1-6, selecțiuni). Mai mult, spune apostolul Pavel: *„...va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățătorii după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.”* (2 Timotei 4:3-4). Constatăm cu uimire faptul că și unii oameni care trec drept ai Bisericii, în decursul istoriei, au pus la îndoială sau au răstălmăcit Cuvântul lui Dumnezeu dat prin Biblie. N.T.Wright, istoric, prof. de Noul Testament, preot și episcop anglican spune într-o carte a sa: „E limpede că Biserica nu poate să trăiască fără Biblie, deși nu pare să aibă prea mult habar cum trebuie să trăiască împreună cu ea.”

Ca și credincioși trebuie să credem și să proclamăm autoritatea lui Dumnezeu exprimată prin Biblie și să o exemplificăm prin aplicarea ei în toate domeniile vieții. În acest sens afirmăm cu tărie că închinarea și viața spirituală, etica familiei și etica socială este reglementată de Biblie și trebuie să rămână sub stricta autoritate a lui Dumnezeu.

Ce este Biblia în ansamblul ei ? Biblia este o narațiune, o povestire a lui Dumnezeu în 5(cinci) părți principale. Biblia prezintă: creația, căderea omului în păcat prin neascultare, răscumpărarea omului din păcat prin lucrarea lui Cristos și instaurarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ ca și în cer, revenirea lui Cristos ca UNIC Împărat pentru a-Și ridica Biserica și judecata finală a celor care au pus la îndoială, au răstălmăcit sau au respins Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste 5(cinci) părți nu sunt prezentate separat, ci ele se întrepătrund în cele 66 (șaizeci și șase) de cărți cuprinse în Vechiul Testament și Noul Testament.

(continuare pe pagina următoare)

MEDITAȚIE

În mod obișnuit, creștinii vorbesc despre autoritatea Bibliei. Față de acest mod de a vorbi se ridică mai multe întrebări:

- Cum poate fi Biblia o autoritate, o normă de viață, de vreme ce ea este o narațiune, o povestire ?
- Întreaga Biblie este o normă și pentru noi cei din vremea de azi? Aceasta având în vedere că Domnul Isus însuși a lăsat deoparte, ca neobligatorii pentru noi, legile alimentare, legile ceremoniale și prevederile sabatului din Vechiul Testament. Apostolul Pavel în Epistola către evrei ne spune că sistemul de jertfe de la Templu au fost înlocuite de Domnul Isus prin propria-I jertfă și Templul are acum o nouă semnificație. De asemenea, El este categoric împotriva în ceea ce privește tăierea împrejur a neevreilor pentru a deveni parte din familia lui Dumnezeu.

- Cum poate fi Biblia o autoritate când ea însăși afirmă că toată autoritatea este a lui Dumnezeu ?
Când vorbim despre autoritatea Bibliei, de fapt folosim un libaj prescurtat. Autoritatea este a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, exprimată în Biblie și prin Biblie. Și da, ceea ce Domnul Isus a lăsat deoparte și ceea ce apostolii în scrierile lor au lăsat deoparte, arătându-ne sensul mai înalt și ultim al lucrării Domnului Isus nu este obligație, nu este normă pentru credincioșii Noului Legământ făcut pe baza sângelui lui Cristos vărsat la cruce, la Golgota. În discuția despre autoritatea Bibliei este important să înțelegem rolul Duhului Sfânt. În Evanghelia după Ioan, Domnul Isus lămură acest lucru: „*Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci ...El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.*” (Ioan 16:13-14). De asemenea apostolul Petru ne spune: „*...nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.*” (2 Petru 1:21).

Concluzie: Biblia nu este doar o revelație despre Dumnezeu și autoritatea Lui. Este un mijloc de comunicare zilnică a lui Dumnezeu și cu Dumnezeu. Nu se poate comunica cu Dumnezeu fără a avea Biblia în centrul comunicării. Comunicarea noastră zilnică cu Dumnezeu prin rugăciune, trebuie bazată pe Biblie.

Rolul Bibliei în viața celor credincioși este concentrat în 3(trei) adevăruri:

* Dumnezeu, Cel căruia noi ne închinăm și Cel pe care Îl iubim și adorăm este Dumnezeu care comunică cu autoritate pentru noi prin Biblie.(2Timotei 3:16-17; 2Petru 1:21).

* Comunicarea lui Dumnezeu este un semn al dragostei și al providenței Sale pentru noi, având ca scop transformarea noastră prin înnoirea minții. Harul transformator al lui Dumnezeu ne este dat și ne ajută să gândim într-un mod nou. (Romani 12:1-2).

Puterea lui Dumnezeu descoperită în învierea Domnului Isus, relatată în Biblie, și prin care a cucerit lumea, este oferită tuturor celor care cred în El, pentru a-L reprezenta și a-L mărturisi pe El. (Efeseni 1:15-2:22).

SĂRBĂTORIȚII LUNII FEBRUARIE 2017 Dumnezeu sa te binecuvânteze !

Sporea Maria – 1 februarie
Cîrpean Maria – 4 februarie
Popovici Mărioara – 4 februarie
Rusmir Dorina – 5 februarie
Raduț Elisabeta – 6 februarie
Albu Maria – 8 februarie
Nistoran Ramona Mihaela – 8 februarie
Albu Nicoleta – 10 februarie
Marișescu Dorina – 14 februarie
Boboescu Ilie – 20 februarie
Velcean Ion – 20 februarie
Chilnicean Elisabeta – 22 februarie
Cocîrlă Magdalena – 24 februarie
Iancu Maria Daniela – 25 februarie
Albu George – 28 februarie
Popescu Cornelia – 29 februarie

ISTORIA UNUI IMN

rubrică îngrijită de Patrick David-Izvernar

Începând cu această lună inaugurăm o nouă rubrică a Buletinului Informativ în care, lunar, vom prezenta istoria unui imn creștin.

Anul 2017 marchează împlinirea a 500 de ani de la reforma lui Martin Luther, fiind considerat Anul Reformei. La 31 octombrie 1517 pe ușa catedralei din Wittenberg, Luther a afișat cele 95 de teze ce au declanșat reforma protestantă. În acest context începem cu istoria Imnului Reformei, imn care se găsește în Cântările Evangheliei la nr. 351:

“Cetate tare-i Dumnezeu”

În 590 D.C., când a ajuns papă, Grigore I a interzis cântarea comună în biserici, pe motiv că numai preoțimea e calificată să cânte, iar mulțimea trebuie să asculte. Această lege a dominat biserica aproape un mileniu în timpul Evului Mediu, adâncind distanța dintre popor și Dumnezeu. Reformatorii au schimbat raportarea poporului nu doar la Cuvântul lui Dumnezeu, ci și la cântarea de laudă. Martin Luther scria: “*După teologie, nu este nimic care să poată fi pus alături de muzică. Muzica îl izgonește pe Diavol și îi umple pe oameni de bucurie. Trebuie să luăm cântarea de la călugări și preoți și să le-o dăm laicilor. Prin cântare, oamenii pot să-și exprime public dragostea pentru Dumnezeul cel Preainalt.*”

Exemplul lui Luther în a folosi cântecul pentru întărirea credinței este elocvent. El a compus treizeci și șapte de imnuri creștine, între care și **Cetate tare-i Dumnezeu**, cunoscut și ca Imnul Reformei.

În 1530, Luther a avut interdicție de a se prezenta înaintea Dietei de la Augsburg. După ce a scris declarația de credință rămasă în istorie cu numele de Confesiunea de la Augsburg, Luther i-a încredințat-o electorului de Saxonia spre a fi prezentată Dietei. Deși unii nobili îl sfătuiau pe elector să nu meargă la Dietă, expunându-se unui risc atât de mare, Luther l-a încurajat spunându-i:

“*Dumnezeu este credincios, El nu ne va părăsi*” (TV, p. 168). Luther a însoțit delegația prinților protestanți până la Coburg și le-a reînviat încrederea cântând **imnul inspirat din Psalmul 46** și scris special pentru călătoria aceasta:

*Cetate tare-i Dumnezeu
Și armă-apărătoare!
El ne ajută-n orice greu
Ce-ar vrea să ne doboare.
Cel rău mereu ar vrea
Să intre-n viața mea,
Putere are-acum
și mulți i se supun,
În om vrea să domnească.*

*Prin mine însumi n-aș putea
S-ajung la biruință
Dar sprijin sigur voi afla
La Domnul prin credință;
Putere îmi va da și mă va ajuta
Ispite de-or veni
cu El voi birui,
În El îmi pun nădejdea.*

*Când valul morții furios
Ne-ar face să ne temem,
Privim spre țintă, spre Hristos,
Credința să n-o pierdem;
El moartea-a biruit
Pe cruce răstignit,
La ceruri înălțat
e-al nostru Împărat,
În veci de veci domnește.*

Efectul s-a văzut atunci când, în fața Dietei, prinții au dat o mărturie despre Dumnezeu cum nu mai fusese dată din vremea apostolilor. Imnurile inspirate din Scriptură ne vor întări credința până la sfârșit.

CONEXIUNE: La moartea fostului președinte american Dwight D. Eisenhower, decedat în 1969, în cadrul funeraliilor care au avut loc în Catedrala Națională din Washington, a fost intonat imnul “Cetate tare-i Dumnezeu”.

<https://barzilaiendan.com> - (Florian Cîmu, pastor, Conferința Oltenia) -
<http://dorelcornei.blogspot.ro/>